

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.I.21.592/2019/14.

A tanács tagjai: Dr. Mocsár Attila Zsolt a tanács elnöke

. Szabolcsi-Varga Krisztina előadó bíró

. Harter Mária bíró

A felperesek: I. rendű felperes neve
II. rendű felperes neve
(felperesek címe)

A felperesek képviselője:

Ügyvédi Iroda
(ügyvédi iroda címe;
ügyintéző: dr. Benke Barnabás pártfogó ügyvéd)

Az alperesek: I. rendű alperes neve
(I. rendű alperes címe)
II. rendű alperes neve
(II. rendű alperes címe)
III. rendű alperes neve
(III. rendű alperes címe)

Az alperesek képviselője:

I. és III. rendű alperesért:

Ügyvédi Iroda
(ügyvédi iroda címe,
ügyintéző: dr. Bagi János Zoltán ügyvéd)

A per tárgya: végrehajtás megszüntetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó felek:

a felperesek

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

ővárosi Törvényszék

47.Pf.631.589/2019/10.

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma:

XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság

13.P.XVIII.21.292/2018/11.

Rendelkező rész

A Kúria a II. rendű felperes felülvizsgálati kérelmét hivatalból elutasítja.

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és III. rendű alpereseknek mint együttes jogosultaknak 127.000 (százhuszonhétezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felperesek pártfogó ügyvédjének díját a Budapest Főváros Kormányhivatala XVIII. Kerületi Hivatala állapítja meg annak figyelembevételével, hogy az I. rendű felperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, a II. rendű felperes felülvizsgálati kérelme hivatalból elutasításra került.

A le nem rótt 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] Az I. rendű alperes a felperesekkel, valamint a II. rendű alperessel 2005. május 19-én CHF alapú kölcsönszerződést kötött, amely alapján 10.800.000 forint (66.412,04 CHF) kölcsönt nyújtott 240 hónap futamidőre. Az első törlesztési periódusban a törlesztő részlet összegét - kezelési költség nélkül - 95.257 forintban, 577,04 CHF-ben, a havi kezelési költség nagyságát 32.400 forintban, 199,24 CHF-ben határozták meg, megállapodtak az ügyleti kamat (évi 8,4 %) és a teljes hiteldíj mutató (évi 11,99 %) mértékében is. A felperesek vállalták a CHF/HUF árfolyam változásából eredő kockázatot. A felperesek úgy nyilatkoztak, hogy az I. rendű alperes általános szerződési feltételeiben, kölcsönnyújtási üzletszabályzatában foglaltakat - a szerződés megkötését megelőzően - megismerték, az azokban és az egyedi szerződésben foglaltakat magukra nézve kötelezőnek ismerik el, az adott szerződéses konstrukció minden lényeges eleméről kimerítő tájékoztatást kaptak (kölcsönszerződés VI.25., 28. pontok). A felperesek a kölcsönszerződéshez kapcsolódóan - külön aláírt - általános kockázatfeltáró nyilatkozatot is tettek, amelyben kijelentették: a kölcsönszerződés aláírásával tudomásul vették, hogy az I. rendű alperes teljeskörű tájékoztatást nyújtott a külföldi devizanemben felvett hitelhez kapcsolódó árfolyamkockázatról, különös tekintettel arra, hogy a forinttól különböző devizanemben felvett hitel törlesztési és kamatfizetési kötelezettségének összege erősen függ az árfolyam alakulásától. Következésképpen az árfolyamváltozás egyaránt növelheti és csökkentheti a hitelszolgálat és a forintban folyósított kölcsön összegét.

A szerződéskötés napján a szerződésből eredő kötelezettségeiket illetően a felperesek közjegyző előtt egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatot tettek. A közjegyzői okiratban is szerepel az árfolyamváltozásból eredő kockázat átvállalására vonatkozó nyilatkozat, valamint az általános kockázatfeltáró nyilatkozat.

Az. I. rendű alperes - a fizetési kötelezettség elmulasztása miatt - a kölcsönszerződést 2011. december 8-án felmondta, majd kérelmére a közjegyző 2012. április 18-án végrehajtási záradék útján végrehajtást rendelt el a felperesekkel szemben. Az I. rendű alperes kölcsönnyújtási üzletágával kapcsolatos valamennyi jogot és kötelezettséget, ideértve a felperesekkel szembeni követelést is, a 2014. szeptember 16-án történt kiválasztás beolvasására tekintettel a III. rendű alperes vette át.

A kereseti kérelem és az alperesek védekezése

- [2] A felperesek módosított keresetükben a Pp. 369. § a) pontjára és a 370/B.§ (1) bekezdésére figyelemmel az ellenük indult végrehajtás megszüntetését, és a kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítása mellett határozathozatalig történő érvényessé nyilvánítását kérték, azzal, hogy tartozásuk összege 12.048.288,08 forint. Álláspontjuk szerint a kölcsönszerződés nem jött létre, mert a törlesztőrészlet mértékében nem állapodtak meg, amennyiben mégis létrejött, az a régi Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja alapján semmis. Hivatkoztak az árfolyamkockázat viseléséről szóló feltétel tisztességtelenségére is, azon az alapon, hogy nem kaptak részletes

tájékoztatást az árfolyamváltozás mértékéről, az ezeket befolyásoló tényezőket és körülményeket nem ismerhették meg.

- [3] Az I. és III. rendű alperesek a kereset elutasítását kérték, azt állítva, hogy a létrejött kölcsönszerződés a felperesek által megjelölt okokból nem érvénytelen.
A II. rendű alperes a kereset teljesítését nem ellenezte.

Az első- és másodfokú ítélet

- [4] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.
A felperesek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 254. § (3) bekezdésének alkalmazásával - helyes indokaira figyelemmel hagyta helyben. Az eljáró bíróságok megállapították, hogy a kölcsönszerződés az árfolyamkockázatról szóló kikötésre tekintettel nem érvénytelen. A szerződés záradékában rögzített tájékoztatás - amit a felperesek külön is aláírtak - mindenben megfelelt a régi Hpt. 203. § (7) bekezdésében és a 6/2013. PJE jogegységi határozat II.3. és III.3 pontjában kifejtetteknek, kellően részletes, nem megtévesztő. Kitért az árfolyamváltozás törlesztőrészletekre gyakorolt hatására és arra, hogy a kedvezőtlen változás a fogyasztót fogja terhelni, nem utalt a változás felső határára sem. A felperesek a tájékoztatás alapján nem gondolhatták, hogy az árfolyamkockázat nem valós, vagy az őket csak korlátozott mértékben terheli (2/2014. PJE jogegységi határozat). A tájékoztatás megfelelt az Európai Unió Bírósága (EUB) C-186/16. és C-51/17. számú döntésekben megfogalmazott követelményeknek is. E döntésekből következően a hitelezővel szemben nem elvárás olyan tartalmú tájékoztatás, amely szerint az árfolyamváltozást a hitelezőtől teljesen független pénzügyi folyamatok befolyásolják. A felperesek szerződéskötés előtt el kellett, hogy olvassák a szerződést, a kockázatfeltárást, nem voltak elzárva kötelezettségvállalásuk alapos megfontolásától. Az I. rendű felperes másodfokú eljárásban tett személyes előadása szerint ügyletkötéskor „megmagyarázták, amit nem értettek”, amelyből kitűnően a kockázatfeltárási nyilatkozat értelmezése nem okozott nehézséget.
A felperesek az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy a szerződés a régi Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja alapján sem érvénytelen, a fellebbezési határidőn belül nem támadták, ezért a másodfokú bíróság erre vonatkozó fellebbezési érveiket nem vette figyelembe.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [5] A jogerős ítélettel szemben - elsődlegesen hatályon kívül helyezése és a keresetnek helytadó döntés, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedő hatályon kívül helyezés mellett az eljáró bíróságok új eljárásra, új határozat hozatalára utasítása iránt - a felperesek éltek felülvizsgálattal. Érvelésük szerint az árfolyamkockázatot tartalmazó szerződéses rendelkezések nem felelnek meg a régi Ptk. (helyesen régi Hpt.) 203. § (6)-(7) bekezdésében, a 2/2014. PJE jogegységi határozatban, az EUB C-186/16. és C-260/18. számú ítéleteiben foglaltaknak. A bíróságoknak meg kellett volna állapítani, hogy az árfolyamrész alkalmazást előíró szerződés tisztességtelen, ezért semmis, amelyet nem lehet hatályossá nyilvánítani. Tévedtek az eljáró bíróságok, amikor nem állapították meg a szerződésnek a régi Ptk. 205. § (2) bekezdésébe ütközését, mivel a szerződés a törlesztőrészletek meg nem határozottsága miatt nem jött létre. Ebből az okból a szerződés a régi Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjába is ütközik.
Rámutattak: a C-260/18. számú ítélet kötelező értelmezést ad arra nézve, hogy az árfolyamrész semmissége nemcsak az árfolyamrész elhagyásához, hanem közvetlen az árfolyamkockázat megszűnéséhez is vezet. Ezt illetően a nemzeti bíróságoknak nem a DH törvényekre, hanem a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló a Tanács 1993. április 5-ei 93/13. EKG irányelve (irányelv) 6. cikk (1) bekezdésében írtakra kell tekintettel lennie. A Kúria a C-260/18. számú ítélet után már nem tarthatja tovább fenn a 2/2014. PJE jogegységi határozat 1. pontját.

Mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság elfogult volt, mert a bizonyítási indítványuknak nem adott helyt, lényeges nyilatkozatukat nem foglalták tárgyalási jegyzőkönyvbe, valamint a végrehajtási lap (helyesen záradék) is jogsértő módon került kiállításra.

Hivatkoztak az 1996. évi LVII. törvény 21. §-ára, amely szerint tilos a gazdasági erőfölénnyel visszaélés, így különösen tisztességtelen a vételi vagy eladási árak alkalmazása. Semmisségi ok fennállása esetén a szerződés - függetlenül attól, hogy erre bárki hivatkozott volna - érvénytelen, és nem fűződik hozzá a régi Ptk. 198. § (1) bekezdésében előírt jogkövetkezmény. Sérelmezték, hogy nem határozták meg: mitől és milyen mértékben módosul a kamat és a költség, valamint a szerződés és az üzletszabályzat nem tartalmazott világos, egyértelmű oklistát. Az I. rendű alperes és a refinanszírozó bank a hatályos magyar jogszabályok, az EU irányelvei alapján nem jogi személyek, jogképességgel nem rendelkeznek, így jogaik és kötelezettségeik sem lehetnek. A bank felelőssége és kötelessége az adós hitelképességének vizsgálata a teljes futamidőre. A szerződéskötésnél a tájékoztatás elmaradt; „ha nem tájékoztattak, meg kell szüntetni az eljárást, a tájékoztatási kötelezettség jogkövetkezményeként”. Állították, hogy nem írtak alá deviza vételi, deviza eladási, befektetői szerződést, valamint az ezekhez tartozó megbízást, továbbá kockázatfeltáró nyilatkozatot. Az I. rendű alperes megtévesztette őket, mert devizát nem utaltak át, csak forintot, „540.000 forintot levontak, a ház felét értékelték fel, de az egészet akarják elvenni”. A kamaton felül bármely költség felszámítása tisztességtelen, továbbá a szerződésből hiányzik a deviza - forrásvaluta - kamatszintje is.

Hangsúlyozták: „az árfolyamkockázat a hitelező banké (a törvény szerint)”, ők az ingatlanukat kockáztatták, és a devizatőkéjüket. A tájékoztatás nem tért ki arra, hogy előrelátható ésszerű kockázattal járna a szerződés, ami a fogyasztók számára jelentős, akár a teljesítőképességet vagy a fedezet értékét meghaladó terhet eredményez, és annak valójában nincs felső határa.

Hivatkoztak a C-186/16., C-51/17., és C-227/18. számú ügyekben meghozott határozatokban kifejtett álláspontra, amely szerint figyelembe kell venni a reklámokat, az ügyintézőktől kapott információkat, a banki vezetők nyilatkozatait, valamint az adósok hitelképességét, jövedelmét is. A tőke kockázatot mindig a banknak kell viselnie. A fogyasztóvédelmi rendelkezések egyértelműen tiltották az egyoldalú szerződésmódosítást, ami tisztességtelennek minősül.

A kapott kölcsönt teljesen kifizették, a kamattal még sokkal többet is teljesítettek. Az I. rendű alperes 2014 évtől végelszámolás alatt áll, a III. rendű alperessel kötött szerződést pedig a bíróság akarata ellenére jóváhagyta (akarathiba). Az I. rendű alperes ellehetetlenítette, hogy visszafizessék a kölcsönt. A szerződést jogtalanul mondták fel, a felmondásnál 14.071.820 forintot követeltek, amit nem indokoltak meg, és nem számolták el az átutalásnál jogtalanul levont 540.000 forintot sem. A végrehajtási záradék törlésének van helye, mert megsértették a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (Kjtv.) 120. §-ban, 131. §-ban foglaltakat, aminek okán az irat nem minősül közokiratnak, így záradék kiállítására alkalmatlan.

- [6] Az I. és III. rendű alperesek felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult. Álláspontjuk szerint a felperesek felülvizsgálati kérelmüket kizárólag az árfolyamkockázat tisztességtelenségével összefüggő - vélt - jogszabálysértésre alapíthatják, és nem hivatkozhatnak olyan körülményekre, amelyek a másodfokú eljárás során fel sem merültek. Az árfolyamkockázatra vonatkozóan az I. rendű alperes egyértelmű és világos tájékoztatást nyújtott, amelynek következtében a kölcsönszerződés megfelelt a 6/2013. és 2/2014. PJE jogegységi határozatokban, valamint a C-26/13., C-186/16. és C-51/17. számú ügyekben meghozott döntésekben foglalt követelményeknek.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [7] A II. rendű felperes a felülvizsgálati kérelem előterjesztésére a Pp. 272. § (1) bekezdésében előírt határidőt elmulasztotta. E rendelkezés szerint ugyanis a felülvizsgálati kérelmet az elsőfokú

bíróságnál a jogerős határozat közlésétől számított hatvan napon belül kell előterjeszteni vagy ajánlott küldeményként postára adni. A felperesek képviseletében korábban eljáró ügyvéd a jogerős ítéletet 2019. október 3. napján vette át, a felülvizsgálatra nyitva álló határidő tehát 2019. december 2-án járt le. Az I. rendű felperes - már személyesen eljárva - az elsőfokú bíróságra a felülvizsgálati kérelmét 2019. október 22-én benyújtotta, a II. rendű felperes ekkor felülvizsgálattal nem élt. A Kúria az iratok felterjesztését követően felhívta az I. rendű felperest, hogy a felülvizsgálati kérelmét, a kötelező jogi képviseletre figyelemmel, jogi képviselő útján, a meghatalmazás egyidejű csatolásával terjessze elő. A felhívásra a felperesek pártfogó ügyvédje 2020. január 13-án a felülvizsgálati kérelmet már nemcsak az I. rendű felperes, hanem a II. rendű felperes képviseletében is benyújtotta. A II. rendű felperes 2020. január 13-án előterjesztett felülvizsgálati kérelme elkészett, érdemben elbírálni nem lehetett, ezért azt a Kúria a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazott 237. §-a értelmében hivatalból elutasította.

- [8] Az I. rendű felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.
- [9] A Pp. 270.§ (2) bekezdésében és a 275.§ (3) bekezdésében foglaltak együttes értelmezéséből következően az eredményes felülvizsgálatot anyagi jogi vagy eljárásjogi jogszabálysértés egyaránt megalapozhatja; utóbbi azonban csak akkor, ha annak az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatása volt.
- [10] Az adott esetben a jogerős ítéleti döntés nem jogszabálysértő, a Kúria egyetért annak helytálló indokaival is, azokat megismételni nem kívánja, csupán a felülvizsgálati kérelemben foglalt többirányú érvelés kapcsán - részben a felülvizsgálati kérelemben előadottaktól eltérő sorrendben - mutat rá a következőkre:
- [11] Az I. rendű felperes eljárási szabálysértésként hivatkozott az adott ügyben elsőfokú és másodfokú döntést hozó bírók elfogultságára. A Kúria a felülvizsgálati kérelemben előadott, a jogerős ítéletet hozó bíróság bírái elleni elfogultsági kifogást a felülvizsgálati eljárásban érdemben nem vizsgálhatja, arra tekintettel, hogy a bíró elfogultságának megállapítására a Pp. 13-21/A. §-a meghatározott eljárásrendet ír elő. A felülvizsgálati eljárás szabályai nem adnak lehetőséget annak megítélésére, hogy az eljáró bírók elfogultnak tekintendők-e (Kúria Gfv.VII.30.211/2018., BH2019.206.).
- [12] A Kúria a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott anyagi jogszabálysértésekkel kapcsolatban előrebocsátja: a régi Pp. 270. § (2) bekezdése alapján felülvizsgálattal - a törvényben meghatározott kivételekkel - csak a másodfokon eljáró bíróságnak az ügy érdemében hozott jogerős ítéleti döntése támadható. Az adott ügyben a másodfokú bíróság érdemi döntése az árfolyamkockázatról szóló nem megfelelő tájékoztatásra alapított érvénytelenség vizsgálatára terjedt ki, ezért felülvizsgálatnak is kizárólag ebben a vonatkozásban lehetett helye, erre figyelemmel a Kúria az árfolyamkockázatot érintő felülvizsgálati érvelést meghaladó okfejtésekkel érdemben nem foglalkozhatott.
- [13] A perben eljáró bíróságok megalapozottan jutottak arra a következtetésükre, hogy az I. rendű alperes tájékoztatási kötelezettségét az árfolyamkockázattal összefüggésben maradéktalanul teljesítette. A szerződésről készült okiratban, de a szerződéstől elkülönítetten tüntették fel a szerződő felek az általános kockázatfeltáró nyilatkozatot, amelynek aláírásával a felperesek tudomásul vették, hogy az I. rendű alperes teljes körű tájékoztatást nyújtott az általuk külföldi devizanemben felvett hitelhez kapcsolódó árfolyamkockázatra vonatkozóan. A felperesek azt az állításukat, hogy ügyletkötéskor szóban - az írásban rögzítettekkel szemben - az árfolyam jövőbeni csökkenéséről kaptak tájékoztatást, a Pp. 164. § (1) bekezdésében előírt kötelezettségük ellenére nem bizonyították.

Előadásukat az I. rendű alperes képviselőjében szerződéskötéskor eljáró ügyintéző tanúvallomása nem támasztotta alá. Ezen túlmenően a felülvizsgálati kérelemben megjelölt reklámok vonatkozásában pedig tényállítást sem tettek. A bíróságok ezért az érvénytelenség vizsgálatánál helyesen az írásbeli tájékoztatásban foglaltakat vették alapul.

- [14] Az árfolyamkockázatot a felpereseknek azért kell viselniük, mert a kölcsönszerződés kirovó pénzneme CHF volt, ugyanakkor a jövedelmük nem CHF-ben keletkezett. A felperesek által külön is aláírt kockázatteltérő nyilatkozat, valamint az ezzel egyező tartalmú közjegyzői okirat részletezi, hogy a magyar forinttól különböző devizanemben felvett hitel törlesztési és kamatfizetési kötelezettségének összege erősen függ az adott deviza magyar forinttal, illetve egyéb devizákkal szembeni árfolyamának alakulásától. A deviza árfolyamának változása egyaránt növelheti és csökkentheti a hitelszolgálat és a magyar forintban folyósított kölcsön összegét. A felperesek írásbeli nyilatkozata tehát igazolja, hogy tisztában voltak a kölcsönügylet kockázataival, ezen kockázatok ismeretében vették fel a kölcsönt. Alappal nem gondolhatták azt, hogy az árfolyam rájuk nézve kedvezőtlen változása nem következhet be, azaz kizárt, illetve hogy az árfolyamváltozás terhét nem nekik kellene viselni.
- [15] A jogerős ítélet meghozatalakor (2019. szeptember 17.) már ismert volt az EUB C-51/17. számú ügyben meghozott határozata, amelyből megállapíthatóan az árfolyamkockázati tájékoztatással összefüggésben felállított követelményrendszer szerint a szerződési feltételek világos és érthető megfogalmazása arra kötelezi a pénzügyi intézményeket, hogy elegendő tájékoztatást nyújtsanak a kölcsönfelvevők számára ahhoz, hogy ez utóbbiak tájékozott és megalapozott döntéseket hozhassanak. Az árfolyamkockázattal kapcsolatos feltételnek nemcsak alaki és nyelvtani szempontból, hanem a konkrét tartalom vonatkozásában is érthetőnek kell lennie a fogyasztó számára abban az értelemben, hogy az általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó ne csupán azt legyen képes felismerni, hogy a nemzeti fizetőeszköz a kölcsön nyilvántartásba vétele szerinti devizához képest leértékelődhet, hanem értékelnie kell tudnia az ilyen feltételnek a pénzügyi kötelezettségeire gyakorolt - esetlegesen jelentős - gazdasági következményeit is.
- [16] Az EUB a felülvizsgálati kérelemben is hivatkozott C-227/18. számú ügyét lezáró végzésében arra a következtetésre jutott, hogy a világos és érthető megfogalmazás követelményének megfelel az a deviza alapú kölcsönszerződés, ami olyan feltételt tartalmaz, amely úgy terheli a fogyasztóra az árfolyamkockázatot, hogy nem figyelmezteti kifejezetten arra, hogy az árfolyamváltozásnak nincs felső határa, amennyiben a fogyasztót nem csupán arról a lehetőségről tájékoztatták, hogy annak a devizának az árfolyama, amelyben a kölcsönszerződést megkötötték emelkedhet, vagy csökkenhet, hanem értékelni tudja az árfolyamkockázatnak a pénzügyi kötelezettségeire gyakorolt - esetlegesen jelentős - gazdasági következményeit is.
- [17] Az adott esetben a szükséges követelményszintnek megfelelt az I. rendű alperes tájékoztatása, mivel abból lehetett arra következtetni, hogy a CHF-nek a magyar forinttal szembeni árfolyam alakulása a kölcsön forintban történő visszafizetésének terheit nemcsak csökkentheti, hanem növelheti is, a tájékoztatásból meg lehetett azt állapítani, hogy a változás a felperesek pénzügyi kötelezettségeit jelentősen módosíthatja, fel tudták mérni ennek gazdasági következményeit is.
- [18] Mindezekre tekintettel az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó szerződéses rendelkezés világos és érthető, ebből következően nem tisztességtelen, azaz a szerződéses rendelkezés, illetve a szerződés nem semmis, nem indokolt a felperesek elleni végrehajtás megszüntetése.

- [19] Az I. rendű felperes által megjelölt C-260/18. számú ítéletében foglaltak jelen ügyben nem irányadók.
- [20] A Kúria rámutat a következőkre: a perbeli kölcsönszerződés megkötésekor hatályban volt régi Ptk. 209. § (1) bekezdése és 209A. §-a alapján a fogyasztói szerződés tisztességtelen kikötésére nézve a fogyasztót megtámadási jog illette meg, amelyet a 236. § (1) bekezdés c) pontjának megfelelően - részletekben történő teljesítés esetén az első teljesítéstől számított - egy éven belül gyakorolhatott. A felperesek tehát az ügyletkötéskor hatályos anyagi jogszabályok szerint a szerződés megtámadására voltak jogosultak. Miután azonban az alperesek védekezésükben nem hivatkoztak a felperesek megtámadási határidőn túli igényérvényesítésére, ezért ez a körülmény nem volt az érdemi döntés körébe vonható.
- [21] A kifejtettekből következően a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért azt a Kúria a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [22] A Kúria a Pp. 270. § (1) bekezdése értelmében alkalmazott 78. § (1) bekezdése alapján a pervesztes I. rendű felperest kötelezte az I. és III. rendű alperes ügyvédi munkadíjból álló felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (1), (5) és (6) bekezdésében, valamint a 4/A.§ (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel, a kifejtett tevékenységgel arányosan állapította meg.
- [23] A felperesek pártfogó ügyvédjének díjára vonatkozó rendelkezés a Pp. 87. § (2) bekezdésében foglaltakon alapul.
- [24] A felperesek teljes személyes költségmentessége folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a bírósági eljárásban a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet (Kmr.) 13. § (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel a 14. §-ban előírtak alapján az állam viseli.

Budapest, 2020. február 26.

. Mocsár Attila Zsolt s.k. a tanács elnöke, dr. Szabolcsi-Varga Krisztina s.k. előadó bíró,
Harter Mária s.k. bíró

Dr.

A kiadmány hitelül:

BB

bíróági ügyintéző